

ALEX FINLAY

**DACĂ
MI SE
ÎNTÂMPLĂ
CEVA**

Traducere din limba engleză de
DANA-LIGIA ILIN

PROLOG

LEAVENWORTH, KANSAS

— NU TREBUIE NEAPĂRAT SĂ..., ZICE RYAN ÎN ȘOAPTĂ.

Alison nu răspunde în vreme ce conduce berlina BMW imaculată a tatălui ei pe drumul de pământ, cu pietrișul răscolit de anvelope. Doar schițează un zâmbet spre Ryan și oprește într-un spațiu ascuns între copaci, căruia copiii îi zic Aleea îndrăgostiților, ca o evocare ironică a locurilor de giugiuleală între adolescenți din vechile filme de groază.

Stinge farurile și rămân acolo, în întuneric, auzind doar hurelul unui tunet în depărtare și țârâitul greierilor.

Fără să spună nimic, Alison se întinde spre bancheta din spate și ia rucsacul. Fără îndoială are în el o pătură, spray pentru insecte... prezervative.

Ryan o urmează afară spre locul lor preferat de sub un stejar mare, același loc în care s-au sărutat prima dată când erau boboci, și parcă de atunci a trecut o viață întreagă – o ceață de baluri de sfârșit și de început de an școlar, meciuri de fotbal și baschet, cursuri de pregătire pentru testele de admitere la facultate și înscrieri la universități. Ali scutură

pătura și o așterne pe iarbă. E una dintre acele nopți de vară pline de umezeală și speranță.

Ryan simte un mic tremur în mâini, nu, în tot trupul. A așteptat această seară – și-a dorit nespuse această seară – de o groază de timp. Și totuși, cumva, nu-l trage inima și e ciudat de șovăielnic.

Asta dispare când Alison se lipește de el, îl sărută, și electricitatea vuiște prin fiecare nerv.

Din cer vine încă un huruit. Frunzele copacilor foșnesc în vânt.

— Știu că nu trebuie *neapărat*, îi zice ea la ureche în vreme ce îl trage după ea pe pătură.

Pe gât i se face piele de găină care continuă în jos pe brațe, însă Ali probabil simte că el se reține. Se trage înapoi.

— E totul în regulă?

Ryan îi privește atent chipul. Care e învăluit în umbre, dar îi distinge trăsăturile elegante – ochii depărtați, falca ascuțită... buzele...

— Atâta doar că pare un sfârșit, nu un început, zice el. Un rămas-bun.

Ea zâmbeste. Unul dintre zâmbetele ei exasperate.

— O să ratezi asta, Fentă.

Zâmbeste și el în întuneric. Ali a fost cea care a născocit porecla care o să-l urmeze, probabil, cât va trăi. S-au văzut prima dată la ora de algebră din clasa a noua. Ea era nou-venită în oraș. El era vedeta echipei de baschet – un boboc de 1,95 metri jucând ca om de bază în echipa liceului, pentru numele lui Dumnezeu! –, însă Ali n-a fost impresionată. El a întrebat-o dacă poate să copieze de la ea tema pentru acasă. A fost deopotrivă ingenios, dat fiind că el n-are minte de matematician, și o încercare leneșă de a flirta.

Dar cu Ali n-a ținut:

„Faptul că ești în stare să fentezi pe terenul ăla de baschet nu înseamnă că totul o să-ți pice din cer.”

Și, uite-așa, a devenit „Fentă”. Și, de fiecare dată, din noiembrie până în martie, mulțimea scanda din tribune:

„Fen-tă... Fen-tă... Fen-tă...”

Vocea ei îi împrăștie gândul.

— Nu-i despărțire, doar că mergem la facultăți diferite. O să facem față.

Amândoi pleacă mâine. Ea se duce la Bard, să studieze pictură; el, la K-State, să stea pe banca de rezerve. E grozav la marcarea de la distanță și la apărare – dar grozav doar la nivel de Leavenworth, Kansas, nu de prima divizie.

— Părinții tăi au reușit, adaugă ea.

Întotdeauna a fost fascinată de mama și tatăl lui, care sunt împreună din liceu și dorința fizică dintre ei este încă vie. Ryan i-a spus odată lui Ali că ani în șir a crezut că tatăl său, muncitor într-o fabrică a companiei Great Western, are un fel de pregătire medicală, pentru că, ori de câte ori mama avea o suferință – o durere de spate, își strivise un deget de la picior, se tăiasă cu o hârtie –, tatăl zicea: „Am leacul”, iar mama roșea și chicotea și zicea: „Îl ai, nu-i așa?” Ryan își amintește oroarea care l-a năpădit în gimnaziu, când și-a dat seama la ce se referea „leacul” tatălui său.

Un strop mare aterizează pe obrazul lui. Apoi altul. Apoi cerul e despocat de un fulger.

— Cred că zeii ne spun ceva.

Dă să se ridice, însă Ali îi încheștează brațul.

— Stai...

El e ispitit, căci sângele îi gonește fierbinte prin vene când se gândește la ea goală și cu apa picurând de pe trup. Însă imaginea e întreruptă de un bubuit puternic, urmat de un fulger în zigzag la mai puțin de 50 de metri de ei.

Ar fi un mod plăcut de a muri, desigur, însă chiar și Ali își dă seama că nu-i scris să fie în seara asta.

În vreme ce plouă torențial, se reped înapoi spre mașină. Amândoi sunt uzi până la piele. Tricoul ei de colecție de la concertul lui Bon Jovi i se lipește de trup. Râd, un râs neliniștit, plin de dezamăgire – și ușurare, poate.

În lumina din interiorul mașinii e așa de frumoasă, cu părul încâlcit, cu machiajul întins, că el se apleacă și o sărută.

Ali îl trage aproape, dornică. Se oprește o clipă.

— Tremuri, zice ea.

— E de la ploaie, răspunde el, dar nu-i așa.

Atunci ea își trage peste cap tricoul și zice:

— Am leacul.

Următoarele clipe rămân în ceață.

Șuieratul portierei care e deschisă cu o smucitură.

Un țipăt.

O lovitură cumplită în cap.

Apoi e dimineată.

Ryan e afară, pe iarba udă.

Mașina a dispărut.

La fel și Ali.

PARTEA ÎNTÂI

MONTEPULCIANO, ITALIA

AU TRECUT CINCI ANI ȘI EA E PRIMA PERSOANĂ – PRIMA femeie – care îl face pe Ryan să zâmbească.

— De ce vrei să fii avocat? întrebă Nora Watanabe.

Sunt așezați la o masă înaltă din bar – singurul loc în care pot să ajungă pe jos de la pensiunea lor. Nu-i decât ora zece, însă localul se goleşte. Peste tot în Montepulciano se închide devreme, chiar dacă sunt baruri sau cluburi de noapte.

— Ce, suntem la interviul pentru un post? răspunde Ryan, pe care stăruința ei îl face să zâmbească.

E a treia oară când îl întrebă. În cealaltă parte a sălii, îl vede pe Eddie, colegul lor de grupă, respins de italience care se prefac că nu vorbesc engleza.

Nora își mijește ochii și îi oferă și ea un surâs.

Dacă Ryan răspunde la întrebare, niciunul dintre ei nu va mai zâmbi. Ideea de a merge la Facultatea de Drept a apărut cu cinci ani înainte, odată cu avocatul de drept penal pe care tatăl lui Ryan l-a angajat când întrebările polițiștilor au început să fie mai incisive:

„Tu și Alison v-ați certat? Urma să vă despărțiți? De ce n-ai sunat imediat la poliție? Cum se poate să nu fi văzut nimic?”

Erau întrebări îndreptățite. Nu existau indicii, nu existau piste, nici urmă de Ali sau de BMW-ul tatălui ei.

Cu timpul, anchetatorii și-au pierdut răbdarea, exprimându-și bănuielile:

„Ești un tip voinic, de ce nu te-ai luptat? Cum a putut cineva s-o răpească, pur și simplu?”

Însă ultima lor întrebare – „Ce i-ai făcut, Ryan?” – a fost ceea ce l-a alarmat destul de tare pe tatăl lui Ryan ca să-l angajeze pe Marty Salinger. Marty a intrat în sala de interogatoriu și le-a spus poliștilor că Ryan nu avea să mai vorbească, așa că să-l aresteze sau să-l lase să plece.

L-au lăsat să plece.

Însă n-a fost eliberat. Nu de bănuieli. Nu de propria vinovăție că nu reușise s-o apere. Nu de imposibilitatea să le ofere autorităților vreun indiciu solid.

Ryan s-a dus chiar și la un hipnotizator. În timpul ședinței, a recuperat o nanosecundă de amintire. Imaginea feței unui bărbat. O față banală, care l-a făcut pe portretistul poliției să-și arunce mâinile în aer de frustrare. Și imaginea a două mâini – de la fiecare lipsește degetul mic – care îl trag pe Ryan afară din mașină. Terapeutul a spus că asta e mai degrabă un coșmar, imaginea unui monstru alimentată de vinovăție, decât o amintire.

Ryan e scutit de alte întrebări ale Norei când Eddie se trânteste pe scaunul de lângă ei. A acceptat să iasă în seara asta doar din cauză că ceilalți din grup s-au cam săturat de Eddie. Noul personal de la *Georgetown Law Journal* – o publicație scoasă de studenți pentru cei mai buni și cei mai

străluciți, dar pe care n-o citește nimeni – a organizat excursia în Italia ca să se destindă după examenele de sfârșit de an și să plănuiască ediția din anul următor. Un alumn cu dare de mână finanțează în fiecare an excursia din vară. La început, Ryan a refuzat invitația, părându-i-se o favoare prea mare, dar Eddie, colegul de cameră, l-a tot bătut la cap. L-a implorat. A zis că ceilalți nu și-ar petrece timp cu el decât dacă vine și Ryan.

— Urâsc Italia, zice Eddie, aruncând o privire spre femeile care i-au tăiat macaroana.

Așa s-a văicărit toată excursia, exemplificând de ce lumea îl găsește pe Eddie enervant, dacă nu chiar dubios.

Nora se uită la Ryan și Eddie ca și cum nu i-ar fi clar de ce ei doi sunt prieteni. Ryan nu prea știe nici el. În afară de faptul că Eddie are nevoie de un prieten. Ryan a mai trecut prin asta.

Fac pe jos drumul periculos înapoi spre pensiune pe poteca de lângă șosea. În zonă nu există felinare, iar mașinile și scuterele merg nebunește pe șoseaua îngustă, scobită în dealurile unduitoare.

— E prea mult să ceri să existe un restaurant mexican în toată Toscana? Întreabă Eddie în vreme ce merg, cu pietrișul scrâșnind sub pantofi. Tot ce vreau e un *taco*, e chiar așa de greșit?

Nora îi aruncă lui Ryan o privire piezișă, dar nu spune absolut nimic.

— Și ce-i chestia asta, fără gheață în băuturi, fără aer condiționat? E *atât* de cald!

Ryan și Nora merg destul de departe în față ca să nu mai audă ce zice Eddie. Suie coasta abruptă a dealului care duce la orașul medieval.

La fel ca barul, cele mai multe restaurante și magazine sunt închise la ora asta, dar în piață se joacă niște copii. Un puști șutează o minge de fotbal spre Ryan, care o oprește cu piciorul, apoi o șutează înapoi. Nora râde când piciful arată cu degetul spre Ryan și zice:

— *Gigante! Gigante!*

Ryan își ridică mâinile și mârâie, mergând spre copii ca monstrul lui Frankenstein. Puștii se împrăștie ca potârni-chile, țipând încântați.

— Uriașul, zice Nora. Se potrivește.

Pe fața lui Ryan trece un zâmbet. E deprins cu porecele. În liceu îi ziceau Fentă. Mai târziu, la primul său meci la Kansas State, echipa adversă a strigat din tribună un nume mai puțin prietenos:

„U-ci-gaș... U-ci-gaș... U-ci-gaș...”

Hărțuiala era necontentită. Și nu doar din partea echipe-lor adverse. În podcasturi. În emisiunile despre crime reale. Din partea trolilor de pe internet. Așa că Ryan a renunțat la baschet, și-a schimbat numele din Ryan Richardson în Ryan Smith și s-a transferat la altă facultate. Crezuse că flagelarea publică avea să înceteze anul trecut, când autoritățile au anunțat că au găsit probe de ADN care legau răpirea lui Alison de Missouri River Killer (pe scurt, MRK)¹. Acesta a recunoscut că a măcelărit opt femei pe care le răpise de-a lungul râului, însă a negat că ar fi răpit-o pe Ali. Apoi niște pușcăriași l-au înjunghiat de 37 de ori, ceea ce a dus la închiderea cazului și a lăsat blestematul ăla de nor de bănuială să atârne asupra lui Ryan.

Telefonul lui Ryan se luminează de la un apel. Se uită la număr. E tatăl său, cu șapte ore în urma lor în Kansas, și

¹ „Uciagașul de pe râul Missouri”, în lb. eng. (n. tr.).

probabil vrea doar să vadă ce face. Ryan lasă să intre mesageria vocală. O să-l sune mai încolo.

La pensiune, o fermă toscană transformată, aflată într-o vie care este exploatată, Ryan îi spune Norei „noapte bună”. Ea îi susține privirea îndelung, cântărindu-l.

— Nu păcălești pe nimeni, zice ea în cele din urmă.

Ryan simte brusc un val de panică. Răsuflarea i se poticnește în gât, așteptând, rugându-se ca următoarele ei cuvinte să nu fie despre numele lui real sau despre iubita din liceu care a dispărut.

— Știu de ce vrei să fii avocat, reia Nora, uitându-se la Eddie, care intră în camera comună.

Altă pauză lungă.

— Ca să poți ajuta oamenii. Fata merge pe coridor spre camera ei, strigând peste umăr: Noapte bună!

Imediat după Eddie, înăuntru dă buzna un mic grup condus de Aiden și Jake, alți doi colegi din călătorie. Ca de obicei, sunt prea zgomotoși și prea beți. Și au cu ei patru fete în jur de douăzeci de ani.

— Ryan! Frate! zice Aiden.

Îi înșfacă mâna lui Ryan și face mișcarea aceea agresivă de smucire pentru o îmbrățișare.

Aiden arată spre fete, care au dat și ele pe gât prea multe pahare.

— Vreau să ți le prezint pe...

Tace un pic, ca și cum și-ar da seama că nu-și amintește cum le cheamă.

— Iată-le pe noile noastre prietene! Sunt din California.

— Ne ducem la piscină, adaugă Jake. Ar trebui să vii și tu.

Fetele aprobă.

— Eddie, și tu, frate!

Ryan încuviințează.

— Ne vedem acolo! răspunde el, fără nici cea mai mică intenție să se ducă să înoate.

Nimic nu-i mai rău decât să fii cu un grup de oameni beți când ești treaz. Dar e mai ușor să încuviințeze decât să-i înfrunte pe Aiden și Jake. Cei doi sunt studenți Kappa Ceva-sau-Altceva și s-au împrietenit la cataramă în prima zi la Facultatea de Drept. E șocant faptul că amândoi sunt al naibii de deștepți.

Grupul merge mai departe împleticit. Una dintre fete își plimbă mâna peste brațul lui Ryan când trec pe lângă el.

— Ar trebui să vii...

După ce grupul iese, Eddie clatină din cap.

— De-aș fi în pielea ta pentru o zi...

Ryan se încruntă.

— Unde-i Nora? întreabă Eddie.

— S-a dus la culcare.

— Și de ce nu ești acolo *cu* ea?

Ryan se încruntă iar.

— Nu te înțeleg, omule, zice Eddie, privind pe fereastră siluetele care își aruncă de pe ele hainele pe când aleargă pe iarbă spre piscina care pare că se contopește cu marea. Fetele îți cad în brațe, la naiba, plus băieții! Aș da orice să fiu așa măcar o zi din viață.

— Poate că ai avea mai mult succes dacă ai lăsa oamenii să te cunoască. Pur și simplu, fii tu însuși! răspunde Ryan.

— Omule, *sunt* eu însumi.

Ryan zâmbeste fără voce.

— Poate că ar trebui să fii ceva *mai puțin* tu însuși.

Eddie dă din cap ca și cum ar fi un sfat bun.

— Ar trebui să te duci să înoți, adaugă Ryan, urmărind grupul care acum se bălăcește în strălucirea albastră a luminilor din piscină.

Eddie se gândește la asta.

— Nu, nu intru în apă cu Frații Chlamidia.

Porecla fermecătoare pe care Eddie le-a dat-o lui Aiden și Jake.

— Nu-i destul clor în lume pentru asta.

— Noapte bună, Eddie! zice Ryan.

Pornește spre camera sa.

Eddie strigă:

— Zău că trebuie s-o văd într-o bună zi pe fata asta!

Ryan se răsuțește spre el, curios.

— Ce fată?

— Cea pe care ți s-a pus pata.

În cameră, Ryan își scoate cămașa. E o căldură sufocantă. Eddie nu greșește în privința aerului condiționat. Vede că tatăl său i-a lăsat un mesaj vocal. Tipul încă nu-i în stare să trimită un mesaj scris, ca orice om normal.

Ryan se pregătește să asculte mesajul când zărește ceva pe podea, un plic, ca și cum ar fi fost vârat pe sub ușă. Îl deschide, și inima i se poticnește:

Trebuie să te văd. Măine, la 10 duminică, la Palazzo.

Știu cine ești.

LEAVENWORTH, KANSAS

POPPY MCGEE SE TREZEȘTE CU O SILUETĂ IMPOZANTĂ, fulgerând cu privirea în jos spre ea. Pe afișul cu marginile zdrențuite din dormitorul ei de copil, Beyoncé poartă o rochie mini cu paiete și stă cu picioarele depărtate și cu mâinile în șolduri, aruncând o privire senzuală.

Poppy obișnuia să simtă acea încredere. Însă, după trei ani în armată, se teme că a pierdut-o. Și nu ajută cu nimic faptul că e înapoi acasă, dormind în cearșafuri roz-aprins, cu Queen Bey părând dezamăgită de ea.

Se scoală din pat, face duș, se îmbracă și se privește lung în oglinda de pe dosul ușii. Noua sa uniformă are o nuanță urâtă de cafeniu și nu-i vine bine. La 1,55 metri înălțime, arată ca un puști travestit în șofer de la UPS care are pistol. Își vâără înapoi în coc o șuviță din părul lung, roșcat, și își îndreaptă ecusonul: ADJUNCT DE ȘERIF MCGEE.

Nu și-a dorit această slujbă. Nu și-a dorit să se întoarcă în acest oraș. Însă, după ce a fost lăsată la vatră brusc, n-a

prea avut de ales. Și cineva trebuia să aibă grijă de tatăl ei după ce mama a murit pe neașteptate. Poppy vorbea la telefon cu ea, convorbirea lor zilnică, iar mama a zis: „Nu mă simt prea bine.” Și asta a fost. Un atac cerebral. Cu un an înainte ca Poppy să împlinească 21 de ani și cu un an înainte de diagnosticul de cancer al tatălui.

Cum se zice, un necaz nu vine niciodată singur.

Se mai uită o dată în oglindă, își îndreaptă spinarea și iese din cameră.

În bucătărie, e surprinsă că tatăl ei s-a trezit. E așezat la masă. Pare obosit, slăbit și pământiu. Fratele ei mai mare, Dash, a venit și el. Pe masă sunt o pungă de la McDonald's pătată de grăsime și o foaie ruptă dintr-un carnet cu spirală pe care scrie: *Felicitări!*

— Ce-i cu toate astea? întrebă ea.

— E prima ta zi..., răspunde Dash.

Tatăl lor tușește și Poppy îi aruncă o privire fratelui. De aceea s-a întors ea. Dash n-are habar de sănătatea tatălui lor, de nimic, de fapt. Primul indiciu este că e bărbat în toată firea și încă mai folosește porecla¹ primită la baschet în liceu.

— Hai să te duc înapoi în pat, tată! zice Poppy.

— La naiba cu asta! blestemă tatăl, apoi întinde mâna spre punga de la McDonald's, scoate un sendviș pentru micul-dejun și îl pune pe o farfurie în dreptul locului ei de la masă.

— Da, potolește-te, Serpico! se bagă și Dash.

— Cine naiba-i Serpico?

Ea nu-i așteaptă răspunsul. Se așază la masă și scoate McMuffinul din ambalaj.

¹ *To dash* – „a se repezi/năpusti”, în lb. eng. (n. tr.).